

רִבְּוֹ (μπετέν=στομάχι), δηλώνει τον έσω άνθρωπο και θεωρείται ως η έδρα των πνευματικών του δυνάμεων.

דָבָר (καβέδ=ήπαρ κυρίως των ζώων, και όχι του ανθρώπου). Κατά τη χρήση του παρατηρείται το παράδοξο ότι συνεκδοχικά δηλώνει τον άνθρωπο, ως έδρα ζωής και χρησιμοποιείται ανεπιτυχώς μάλλον, ως δόξα **דָבָר** (καβόδ=δόξα)

כִּלְיָה (κιλγιά, ενικ. αριθμ. του κιελαγιώθ=νεφροί), ο όρος χρησιμοποιείται ως συνώνυμος του όρου «καρδία» για να δηλώσει και την έδρα των εσώτατων σκέψεων του ανθρώπου, των επιθυμιών και συναισθημάτων του, τις πιο κρυφές του σκέψεις, τις οποίες μόνο ο Θεός γνωρίζει (πρβλ. Σοφ. Σολ. 1,6).

נֶפֶשׁ (νέφες= ψυχή), η οποία μαζί με το **רִבְּוֹ** (μπασάρ=σώμα) απαρτίζουν τον άνθρωπο, ο οποίος σύμφωνα με την παλαιοδιαθηκική αντίληψη αποτελεί ψυχοσωματική ενότητα και ολότητα. Ως εκ τούτου γίνεται αντιληπτό ότι μεταξύ των δύο συστατικών του ανθρώπου υπάρχει αλληλεπίδραση. Οι δύο όροι εκφράζουν το ψυχοσωματικό σύνολο του ανθρώπου, το οποίο θεωρείται ως ο φορέας της ανθρώπινης προσωπικότητας και του ανθρωπίνου «εγώ».

Άλλες φορές ο όρος **רִבְּוֹ** δηλώνει τη σάρκα, κι αυτό φαίνεται σε κείμενα της Π. Δ., τα οποία έπονται της διηγήσεως της πτώσεως των Πρωτοπλάστων. Υπ' αυτή την έννοια δηλώνεται ως φορέας της αμαρτίας (πρβλ. Γεν. 6 κεφ.)